

Ύπνος ιερός, λιονταρίσιος,  
του γυρισμού, στη μεγάλη  
της αμμουδιάς απλωσιά.  
Στην καρδιά μου  
τα βλέφαρά μου κλεισμένα·  
και λάμπει, ωσάν ήλιος, βαθιά μου...

Βοή του πελάου πλημμυρίζει  
τις φλέβες μου·  
απάνω μου τρίζει  
σα μυλολίθαρα ο ήλιος· 10  
γεμάτες χτυπάει τις φτερούγες ο αγέρας·  
αγκομαχάει το άφαντο αξόνι.  
Δε μου ακούγεται η τρίσβαθη ανάσα.  
Γαληνεύει, ως στον άμμο, βαθιά μου  
και απλώνεται η θάλασσα πάσα.

Σε ψηλοθόλωτο κύμα  
την υψώνει το απέραντο χάδι·  
ποτίζουν τα σπλάχνα  
τα ολόδροσα φύκια,  
ραντίζει τα διάφωτη η άχνα 20  
του αφρού που ξεσπάει στα χαλίκια·  
πέρα σβήνει το σύφυλλο βούισμα  
οπού ξέχειλο αχούν τα τζιτζίκια.

Μια βοή φτάνει απόμακρα·  
και άξαφνα,  
σαν πανί το σκαρμό που έχει φύγει,  
χτυπάει· είν' ο αγέρας που σίμωσε,  
είν' ο ήλιος που δει μπρος στα μάτια μου  
- και ο αγνός όχι ξένα τα βλέφαρα  
στην υπέρλευκην όψη του ανοίγει. 30

Πετιώμαι απάνω. Η αλαφρότη μου  
είναι ίσια με τη δύναμή μου.  
Λάμπει το μέτωπό μου ολόδροσο,  
στο βασίλεμα σειέται ανοιξάτικο  
βαθιά το κορμί μου.  
Βλέπω γύρα. Το Ιόνιο,  
και η ελεύτερη γη μου!

---

(από τον *Λυρικό Βίο*, Α', Ίκαρος 1965)

